

szerezném hát, ha akkor, abban a pillanatban,
 amikor már számoljuk a másodperceket,
 amikor az óceán haragja átkel Biharpüspökin,
 szeretném, ha hátára venne egy kardszárnyú delfin,
 úgy suhannék bele a sziporkázó, szikrázó, hullámozó, csapkodó
 mindenségbe,
 amíg már csak egy fekete uszony jelezné,
 hogy valaha én is ezen a világon voltam.

Both Balázs

LAKÓTELEP

Rakovszky Zsuzsának

Fékezhetetlen térhatás: fák lombja, nyíló épületsor.
 Gőz lobog, hangok zuhannak a kitért ablakokból,
 kémények, látni az erőmű kusza drótjait, tűzfalát,
 madártávlat: harmincméteres, sokszemű hasáb.

A bolt előtti neontócsából induló sörivők árnya
 felszívódik a sikátoros paneléjszakába.
 Július első hétfője. Hullámozik, árad a lakótelep.
 Felcsavart női hang kér számon elfolyt fizetéseket,

gyereksírás, a forró levegőt sziréna szakítja szét,
 szabályos térközökben színesen vibrál a kép –
 míg sáros kanalú munkagép, halszállka-parkoló, házfal,
 összemosódik hajnalig a holdtalan éjszakával.

A SEGÍTŐK VERSE

Hogy bolyongása célt nem ért
 kardját törve eldobta a pajzsot
 szél síkálta tetőre csalták
 négy irányból mindenféle hangok